

(Arealstat, Grundstat og Brolægningsskat) med bestemte Beløb, og hvad der til Bestridelse af Kommunens Fornødenheder behøves ud over, hvad disse eller andre Skatter eller Byens øvrige Indtægter indbringe, tilveiebringes ved Indkomsskatten (jfr. Lov af 19de Februar 1861 § 5). For de øvrige Kjøbstadkommuners Vedkommende er en lignende Fixering af de paa faste Eiendomme hvilende kommunale Afgifter (Grundstat og Husstat) paabudt ved Lov om den kommunale Beskatning i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn af 11te Februar 1863, og ifølge denne Lovs § 17 bliver, hvad der til Bestridelse af Kjøbstadkommunens Fornødenheder behøves udover hvad disse Skatter og Kommunens øvrige Indtægter indbringe, at dække ved Hjælp af Formue- og Veilighedsstat. Medens de kommunale Eiendomsstatter saaledes, saavel i Kjøbenhavn som i de øvrige Kjøbstæder, ifølge de nævnte tvende Love af 1861 og 1863 ere eller ville blive fixerede, saa at den personlige Kommuneskat slutter sig til Beskatningen af de faste Eiendomme som en Suppleringskat, er dette ikke Tilfældet for Sognekommunernes Vedkommende, hvor Størrelsen af hvad der lignes paa Hartkornet retter sig dels efter Størrelsen af det ifølge Kommunens aarlige Overslag værende Behov til Bestridelse af dennes Fornødenheder, dels efter det ifølge Lov om Landkommunernes Styrelse m. B. af 6te Juli 1867 § 18 fra Tid til anden værende Forhold, hvori Kommunens aarlige Udgifter falde henholdsvis Skatteligningen paa Hartkorn og Skatteligningen paa Formue og Veilighed til Last. Det ses nu vel ikke rettere, end at omtrent de samme Betragtninger, som for Kjøbstadkommunernes Vedkommende have ledet til den omtalte Fixering af Afgifterne af Grundeieendomme, tale for, at der ogsaa bør gives saavel den sognekommunale som amtskommunale Hartkornsskat paa Landet en saadan Fasthed, at den med Tilforlidelighed kan tages i Beregning ved Handedler, Pantfættninger og lignende Omfættninger, og det Trykkende i, at Eieren maa dele Udbytten af sin Eiendom med det Offentlige, derved kan hæves; en saadan Forandring i de be-

staaende Forhold falder imidlertid udenfor nærværende Lovforslags Omraade, jvfr. dog § 36.

Hvor en særlig Næringsstat endnu maatte findes, bortfalder denne ifølge Lov om den kommunale Beskatning i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn af 11te Februar 1863 § 17, jfr. § 19, efterhaanden som denne Lov træder i Kraft for hver enkelt Kjøbstad. Da denne Lov nu er bragt til Anvendelse paa 29 Kjøbstæder, og da der derhos alt ved Loven af 23de Januar 1862 var aabnet Udgang til Næringsstatens Ophævelse, ligesom denne for Kjøbenhavns Vedkommende alt er bortfaldet ifølge Lov af 19de Februar 1861 § 1, vil Paaligning af Næringsstat fra 1ste Januar 1873 kun finde Sted i et mindre Antal Kjøbstæder*). Der turde imidlertid, naar den personlige Kommuneskat ordnes saaledes som i Lovforslaget foreslaaet (jfr. navnlig Reglerne om den mellemkommunale Beskatning), neppe være tilstrækkelig Anledning til fremdeles at bibeholde Næringskatten, og den er derfor her foreslaaet aldeles ophævet fra den 1ste April 1874 at regne.

Paa Landet svares der, som bekjendt, ikke Næringsstat, naar undtages, at ifølge Næringsloven af 29de December 1857 § 28 kan vedkommende kommunale Myndighed i Kjøbstaden paaligne den Gaandværker, som nedsetter sig nærmere en Kjøbstad end $\frac{1}{4}$ Mil fra sammes Aeltorv, Næringsstat til Kjøbstaden efter de for samme gjældende Regler; at denne Bestemmelse ikke kan finde Anvendelse, naar der ikke længere paalignes Næringsstat i selve Kjøbstaden, anses som en Selvfølge.

Til §§ 2—8 (Afsnit I).

Ifølge de nugældende Regler har vedkommende Skatteyder at svare personlig Kommuneskat til den Kommune, af hvilken han er Indvaaner eller Beboer, eller — som § 21 i Landkommunalloven af 6te Juli 1867 og den dermed ligegyldende § 26 i Kjøbstadkommunalloven af 26de Mai 1868 udtrykker sig — den

*) Næmlig: Gillerød, Frederiksbund, Korsør, Næbby, Odense, Assens, Nyborg, Svendborg, Rudkøbing, Ribe, Slive, Sobro, Sorø, Solstebro og Varde.